

хумористични издания, и макар едва деветнадесет годишен, радваше се ~~за~~ ~~Ведбал~~ на значителна популярност. Спомням ~~се~~ в школата, когато ставаше дума за него, всички ~~мислеха~~, че зад Ведбал се крие един порядъчно зрял мъж. ~~Мислеха~~ да се убедят, че авторът на толкова стихотворения в списанията: "Българан", "Барабан", "Смях и сълзи" и др. е един юноша!

Ведбал обичаше да чете и четеше много стихове. Не си спомням да съм разговарял с него за наши поети, но в ръцете му съм виждал сбирки на Вазов, Яворов, Пенчо Славейков / "Сън за щастие" /. Един от младите и все по-утвърждаващи се поети тогава, когато Ведбал обичаше, беше Димчо Дебелянов. Той искрено и дълбоко жалеше за неговата предивременна смърт на бойното поле. Известен с няколко прекрасни стихотворения, с които беше представен в първата антология на българската поезия, съставена от Димитър Подвързачов и Димчо Дебелянов и излязла, мисля, още през 1912 година, Дебелянов печаташе и в хумористичните списания под различни измислени имена, и оттам близостта му с ~~на~~^{на} младите сътрудници на хумористичните издания, макар поетът на "Черна песен", "Тиха победа", на "Гора" и толкова други превъзходни творби, да беше с десет години по-възрастен от поколението, към което принадлежеше Ведбал.